

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1759/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данка С. Живановић, адвокат из ..., против туженог Удружења осигураваача Србије - Гарантни фонд из Новог Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7219/18 од 07.11.2018. године, у седници одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7219/18 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4813/16 од 28.11.2017. године исправљеном решењем истог суда од 12.03.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде нематеријалне и материјалне штете исплати износ и то на име претрпљених болова због умањења животне активности износ од 750.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 380.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 470.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености средњег степена износ од 180.000,00 динара, на име трошкова туђе неге и помоћи износ од 96.000,00 динара и на име трошкова издавања записника, овере пуномоћја, лечења и превоза до лекара износ од 11.469,00 динара, све са законском затезном каматом на те износе почев од 28.11.2017. године, до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 347.215,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7219/18 од 07.11.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 4813/16 од 28.11.2017. године исправљена решењем истог суда од 12.03.2018. године, тако што је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 116.474,70 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању 26.02.2013. године тужилац (рођен 1944. године) је повређен као путник у жутом зглобном аутобусу на линији ..., који је био у власништву Јавног градског превоза ГСП Београд и код кога је пријављено тужиочево повређивање, тако што је пао приликом кочења аутобуса, а којим возилом је управљао неидентификовани возач-НН возач. Сви аутобуси у власништву ГСП Београд у време штетног догађаја били су осигурани код Компаније „Дунав осигурање“ за штете причињене трећим лицима. Такође је утврђено да је у време штетног догађаја јавни превоз на линији ... обављао и превозник „Луи травел“ који није поседовао зглобне аутобусе, већ само соло аутобусе. Путници са стајалишта на ком је тужилац изашао из аутобуса, су позвали хитну помоћ која га је превезла у Ургентни центар. Том приликом тужилац је задобио тешку телесну повреду леве надколенице, која је проузроковала наруженост средњег степена у виду ожилка у пределу леве надколенице, нестабилности при ходу и нарушеној шеми хода помоћу штапа. Услед задобијене повреде тужилац је трпео физичке болове и страх утврђеног интензитета и трајања. Након завршеног болничког лечења и рехабилитације остварио је право на туђу негу и помоћ, која му је била неопходна. Доживљени страх је оставио последице на психичком плану и проузроковао умањење животне активности 12% са неуропсихијатријске стране, а са ортопедско-трауматолошке стране постоји умањење животне активности од 28%. Из усаглашених налаза вештака ортопедско-трауматолошке и неуропсихијатријске струке умањење опште животне активности тужиоца са оба аспекта износи 34 % трајно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да су испуњени услови из одредбе члана 76. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр.51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012, 7/2013), за обавезивање туженог да тужиоцу накнади претрпљену нематеријалну и материјалну штету, из штетног догађаја за коју је искључиво крив возач аутобуса, с обзиром на то да је штета причињена, односно настала у непознатом аутобусу, а да идентитет возача није могао бити утврђен.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, сматрајући да је основан истакнути приговор туженог о недостатку пасивне легитимације и одбио тужбени захтев јер је штета тужиоцу проузрокована познатим возилом ГСП-а осигураним код Компаније „Дунав осигурање“, због чега тужени није у обавези да тужиоцу накнади насталу штету у смислу члана 74. и 76. Закона о обавезном осигурању у саобраћају.

Одредбом члана 74. Закона о обавезном осигурању у саобраћају (“Службени гласник РС”, бр.51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012, 7/2013), прописано је да се Гарантни фонд оснива ради економске заштите путника у јавном саобраћају и трећих оштећених лица у случајевима када је штета причињена употребом неосигураног или непознатог превозног средства као и за штету за чију накнаду је одговорно друштво за осигурање над којим је покренут стечајни поступак у складу са овим законом. Чланом 76. став 1. истог закона прописано је да се средства Гарантног фонда користе за исплату осигураних суме односно накнаду штете оштећеним лицима и то проузроковану употребом моторног возила, ваздухоплова, чамца или другог превозног средства за који није био закључен уговор о обавезном осигурању у смислу овог закона (тачка 1), проузроковане употребом непознатог моторног возила, ваздухоплова и чамца (тачка 2), проузроковане употребом моторног возила, ваздухоплова, чамца или другог превозног средства за које је закључен уговор о обавезном осигурању са друштвом за осигурање над којим је покренут стечајни поступак (тачка 3).

Чланом 14. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају прописано је да су власници превозних средстава којима се обавља јавни превоз путника дужни да закључе уговор о осигурању путника у јавном превозу од последица несрећног случаја, а чланом 17. да путник кога задеси несрећни случај односно одређени корисник према условима осигурања у случају смрти путника има право да захтева да друштво за осигурање са којим је закључен уговор о осигурању из члана 14. став 1. овог закона непосредно њему изврши своју обавезу из уговора о осигурању.

Супротно наводима ревизије, правилно је другостепени суд извео закључак о непостојању одговорности туженог, јер је тужиоцу штету проузроковало познато возило и то осигурано, па штета коју је он претрпео није причињена употребом непознатог или неосигураног превозног средства да би постојала његова обавеза из члана 76. став 1. тачка 2. утврђена Законом. Наиме, чињеница да је штету проузроковало познато возило спречава остварење захтева применом ове законске одредбе. Зато нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. У конкретном случају би постојала одговорност ЈКП „ГСП“ Београд као имаоца возила и Компаније „Дунав осигурање“, као осигуравача, (који у овој правној ствари нису тужени), али не постоји одговорност овде туженог Удружења осигуравача Србије - Гарантни фонд.

Преосталим ревизијским наводима се оспорава чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено, али то не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Правилна је одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредби чланова 153, 163. и 165. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић